

HÚSVÉT 4. VASÁRNAPJA

1-4 oldal

Olv.: ApCsel 13,14.43-52 – Jel 7,9.14b-17 – Jn 10,27-30

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek! Húsvét negyedik vasárnapja van, Jó Pásztor vasárnapja. Isten ajánlata a Jó Pásztor személye. A Jó Pásztor a megmentésre szoruló emberért jött erre a világra. Természetesen nekünk, ma élő embereknek a fogalmakat újra kell értelmezni, a pásztornak a fogalmát, a nyájnak a fogalmát. Ugyanakkor azon el kell gondolkodnunk, hogy milyen az a háttér, a mai világnak a háttére, amelyből élénk áll a Jó Pásztor Jézus. Hatalmas léptekkel megy előre a világ egy olyan egyetemes társadalom építésében, amely társadalmat névtelen szervezet irányít. Tudomásul kell vennünk ennek a sajátos mai társadalomnak a létrejöttét. Személytelen emberekből személytelen emberiség lesz, olyan individuumok, akiknek nincs társuk, társtalan individuumok névtelen társadalmat hoznak létre. Vágyainkból jelszavak születnek, a jelszavakból pártok, a pártokból állam.

Ebben a közegben jelenik meg a harmadik évezred elején, egészen sajátosan ma, 2022 húsvétjának negyedik vasárnapján a pásztor Jézus Krisztus. Most amikor ünnepelni szeretnénk és hálát szeretnénk adni Jézus pásztori szolgálatáért, tartsunk önvizsgálatot és bűnbánatot, mert az ember megváltásra szorul. Élünk-e ezzel a lehetőséggel?

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Fölvillantottam a háttérrel, vagy talán azt is mondhatnám, azt a világot, amely a mi világunk, amely világot bizony bizonyos értelemben mi is építjük. Ez az arctalan társadalom, amit egy láthatatlan gépezet irányít. Ebben a világban jelenik meg ma is Jézus Krisztus, aki a mi Jó Pásztorunk. Függetlenül attól, hogy kinek milyen képe, milyen értelmezése, magyarázata van a pásztor-képpel kapcsolatosan meg hogy a nyájról milyen képet alkotnak maguknak, Jézus a mi Pásztorunk, mi pedig az ő népe vagyunk. Jézus a mi erős Pásztorunk, aki ugyanakkor gyengéd szeretettel szeret bennünket.

Ha ma, 2022-ben nagyon egyszerűen szeretném megfogalmazni a pásztornak a képét meg a pásztornak a küldetését, akkor ez az egyetlen rövidke mondat elegendő ehhez, amely mondatnak a felét ma hallottuk ebben a három-négy mondatban. Jézus így mutatkozik be a világnak, nekünk, mint Jó Pásztor: ismerem enyéimet és enyém ismernek engem.

Testvérek, ha meg akarjuk ismerni a Jó Pásztort és a vele való kapcsolatunkban új életre akarunk jutni, akkor ezzel az egyetlen fogalommal kell szembesülnünk: ismerem. Ismerem, mert az ismeret az, ami szeretetet szül, a szeretet pedig egységet teremt, létegyiséget, olyan egységet, amikor két ember sorsa egy lesz. A Jó Pásztorral való egységünk készít bennünket elő erre az egységteremtésre egymással, mert hiszen a Jó Pásztor azoknak az életében van jelen, akik szeretetben egységre jutnak egymással, igazi életközösségre.

Két ember szerette egymást, aztán egyszer csak nem szereti egyik a másikat. Millió esetben történik ez a világunkban nap mint nap, föl se kapjuk a fejünket, amikor ezzel találkozunk, régen beletörődtünk. Pedig amikor meghal a szeretet, akkor becsukódik az ég, akkor lehull

egy csillag. A szeretet kockázatáról van szó, kedves jó Testvérek. Amikor meghal a szeretet, ez azt jelenti, hogy megismertem azt a másikat.

Nem visszhangzik a fülünkben is meg a szívünkben is: „megismertem, vége mindennek”? Vagy amikor az emberben nincs meg a belső készség, hogy megismerje azt a másikat, akivel össze akar tartozni és egységre szeretne jutni, szeretetegységre, akkor meghal a szeretet, mert a szeretet önmagában ösztönös. Ezért van szükség az ismeretre, hogy ismerjük meg egymást, akivel össze akarunk tartozni, akivel szeretetegységre akarunk jutni, életegységre.

Testvérek, csak innen tudunk elindulni, ha meg akarjuk érteni a Jó Pásztornak az ajánlatát: ismerem enyéimet és enyéim ismernek engem. Nem arról van szó, hogy kiismertük egymást. Nem arról van szó, hogy azért nem ismerjük, mert nem volt bennünk igazi készítés arra, hogy megismerjük azt a másikat, mert engedjük sodorni magunkat egymás felé, aztán amikor ez a sodrás alábbhagy, akkor egyik megy erre, a másik meg amarra.

Jézus Krisztus a pásztor képében egy sajátos üzenetet hordoz a számunkra, hiszen a pásztornak a léte meg a pásztornak a küldetése összeforrt. Nincs pásztori lét küldetés nélkül és nem lehet küldetése annak, aki a pásztori lelkületet nem alakítja ki magában. Ezért üzen az Isten Jézus Krisztussal, hogy az ember megmentendő. És a pásztori szolgálat nem csupán Istennek a szeretete, Istennek az ember iránti szeretete, hanem megmentő szeretet, megváltó szeretet. Az Ószövetség népének a pásztora az Isten, aki megmenti a népet, aki kiszabadítja a szolgaságból, szabaddá teszi, mert szeretetegységre, lébeli egységre akar jutni övével.

Testvérek, ez az irány. A pásztorlét egyet jelent a nyáj létevel. Nincs szükség pásztorra, ha nincs nyáj, és a pásztornak pontosan az a feladata, ez magyarázza a létét, hogy egy a nyájjal. A béres ezért fut el, ha ellenség jön, a béres ezért hagyja ott a nyáját, amikor nehéz helyzetbe kerül vagy amikor döntéshelyzetbe jut. Egy valamilyen fajta evilági lehetőség – vagy a nyáj szolgálata, a nyájjal való létegyiség. Erre csak a pásztor képes, akinek a léte egy a nyáj létevel. És ezért jaj annak, aki egyedül marad a gondjával, a bajával, a megpróbáltatásaival, mert ez az ember nem menekülhet meg. Mert csak a pásztor megy az elkóborolt bárány után, csak a pásztor kockáztatja az életét, mert minden egyes tagja a nyájnak neki fontos, az élete kockáztatása árán is meg akarja menteni és meg is menti.

Testvérek, éppen ezért ha meg akarjuk érteni a Pásztornak, Jézusnak, a Jó Pásztornak az üzenetét, akkor ezt csak üdvtörténeti értelemben érthetjük meg. Ez nem olyan, hogy az Isten szeret bennünket, szeretget, velünk van, simogat minket. Itt a létünkről van szó, mert létezni csak az létezik, akit szeretnek, és az Isten megváltó szeretettel szereti a népét. Mert Jézus – most a húsvéti időben oly sokszor beszélünk erről – a Pásztor, aki a Bárány, aki az életét adja oda értünk, mert a létünket, az életünket akarja eligazítani, kiigazítani és vele való egységünkben megmenteni, a mi emberi életünket.

A Pásztor a mi megmentőnk, halálával mentett meg bennünket, mert az ő élete a mi életünk. Ismer bennünket, gyengék vagyunk, a magunk erejéből nem tudjuk megoldani az életünket. Ezt a lehetőséget villantja fel és aztán a szenvedéstörténete azt mutatja meg, hogy mit jelent az, amikor Jézus ismeri az embert, ismer bennünket. Jézusnak ez a döntése – az Atya döntése, amire Jézus igent mond – a világ megmentése, az ember megmentése.

És arra akar bennünket a Pásztor megtanítani, hogy csak akkor élhetünk emberhez méltó életet, ha nem csupán visszhangozzuk, hanem követjük a jézusi példát: ahogy engem szeret az atya, úgy szeretlek én is titeket – köti a lelkünkre Jézus. Ha emberhez méltó életet akarunk élni, akkor úgy szeressük egymást, hogy létegységre jutunk egymással. Nem szeretgetjük

egymást, hanem felelősséget vállalunk egymásért, mert egymásra bízott bennünket az Isten, őrzői vagyunk egymásnak. Valamiképpen a megváltás műve folytatódik a mi emberi kapcsolatainkban, és az út a pásztornak az útja, a Jó Pásztornak az útja.

Ezen a vasárnapon, Húsvét negyedik vasárnapján, a Jó Pásztor vasárnapján köszönjük meg Jézusnak a pásztori szolgálatát. És ne azokkal a felhangokkal foglalkozunk, amelyek akár gúnyolódnak a Pásztoron is, a nyáját meg birkáknak mondják, mert fogalmuk sincs az Isten üdvözítő művéről. Európában élünk, Magyarországon élünk, döntéshelyzetben vagyunk mindig, hiszen a világ sorsa a jónak meg a rossznak a harca. Mi a jó oldalon állunk és velünk van mindig az erős Isten. Ha mi az övéi vagyunk, akkor mindig meg is tapasztaljuk ennek az erős Istennek a hatalmát. Ezért igaz az, hogy az Ő nyája, a hívő népek közössége akkora erő ezen a világon, amivel a pokol kapui sem bírnak.

Itt a szomszédunkban háború dúl és emberek azt gondolják, hogy az emberi élet problémáit háborúskodással meg lehet oldani. És eszükbe sem jut már, vagy legalábbis csak egy-egy templomban kerül ez szóba ezen a mai ünnepen, és bizony oly kevesen vagyunk, akik az emberi életet ezen a jézusi ajánlaton szeretnénk elgondolni és eszerint szeretnénk megtervezni, és ezáltal egymással egy olyan kapcsolatban lenni, ami az összetartozó és összetartó emberek mindennapjait fejezi ki. Annak a nyájnak a mindennapjait, amely nyáját Krisztus megváltott. Megváltott minden gyöngeségünktől és elhalmozott az ő megmentő erejével, az ő ajándékaival. Nekünk csak egy dolgunk van: szeressük meg egymást és tartsunk ki ebben a szeretetben. És minél jobban megismerjük egymást, annál inkább döbbenünk arra rá, hogy sem Isten nélkül, sem egymás nélkül nem élhetünk. Jaj a magára maradottnak!

Áldott az Isten, akinek evilági sorsa Jézus Krisztusban emberi sorsunk. Erős az Isten, aki képessé tesz bennünket arra, hogy az Ő nyajaként egymással igazi egységre jussunk. Ismerjük magunkat, egy kicsit ismerjük a másikat is. Egy biztos: a szeretet útja az emberi út, a szeretet pedig létegyiség. Csak ahhoz van közünk, akinek a sorsa a mi sorsunk, csak ahhoz van közöm, kinek sorsa az én sorsom. Ebben az esetben újjászületik az ember és új világ születik bennünk és általunk. Kívánok mindenkinek Jó Pásztor vasárnapján minden örömet, ami az élet öröme.

+ *A M E N* +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Kedves Testvérek! Most amikor az Úr imádságát imádkozzuk – és én ezt a szentmisét az Önök lelki megújulásáért ajánlom fel –, akkor gondoljanak arra, hogy a szeretet nagy próbatétel, de nem kaland. Ha szeretetet emlegetünk egymással való kapcsolatunkban – hát hol, ha nem a keresztények közösségében? –, akkor ez valamiképpen azt jelenti, hogy a te sorsod az én sorsom, az én sorsom a te sorsod. Különben érdekkapcsolat lesz és egymást akarjuk kihasználni. Kérjük az Istentől a bátorítást, legyen bátorságunk ahhoz, hogy szeressünk. Ehhez ismeretek kellenek egymásról, hiszen minél jobban megismerjük egymást, annál inkább rádöbbenünk arra, hogy mennyire összeköt a sorsunk, ha hívők vagyunk.

Mi Atyánk...

Szentmise befejezése

Tihanyi Gábor (Gazsi): Kedves Imre atya! A szentbeszédedben összekapcsoltad a pásztorlétet a nyájléttel, és ez az összekapcsolás egészen világosan tudatosítja bennünk azt, hogy miért nevezzük Jézus Krisztust egyszer pásztornak, egyszer meg feláldozott báránynak. És a lelkipásztornak az élete is ilyen: egy nyáj van rábízva, ugyanakkor kettős küldetése van, mert

egyik időben vezetni kell ezt a nyáját és máskor pedig életét kell feláldoznia érte, ha nem is a szó szoros értelmében. Most egy verssel szeretnék köszönteni. Egy előttem ismeretlen asszony írta ezt a verset két évvel ezelőtt májusban, amikor a covid járványnak az első hulláma lecsengőben volt, és tulajdonképpen talán ezen a versen átsüt az is, hogy biztosan szétszéledt nyáját hagy maga után – jöjjenek vissza a Pásztor közelébe.

Vassné Nagy Éva: A jó pásztor

Kövesd a jó pásztort, ki utat mutat,
Juhait keresi, értük kutat.
Kivezeti őket a mély szakadékból,
Az elvétett útról, a rossz irányból.

Tudod-e ki ez a jó pásztor,
Ki az, akiről e vers szól?
Ki az, aki hívogat magához,
Ő nem ellenséged, Ő a Barátod!

Szelíd hangon szólít, előtted megy Ő,
Ismered a hangját, követed-e Őt?
Ő ismer téged, mint minden bárányát,
Értük küldetett és áldozta magát.

Jézus az, ki út, igazság, élet,
Veled megy az úton, elkísér téged.
Hazavezet az Atya házába,
Reá tekints, figyelj szavára!

Örvendezik, ha egy elveszettet talál,
Megfogja a kezét, s mellette megáll.
Magához öleli féltő szeretettel,
Megtisztogatja, többé nem ereszi el.

Ilyen pásztor Jézus, bízd Rá magad bátran,
Ne tévelyegj hontalanul e világban!
Őt kövesd, az Ő nyomába lépkedj,
Vele áldott leszel, áldott az élted!

Boldog az az élet, ahol a jó pásztor
Jelen van, vigyáz, utat mutat, szól!
Biztos úton halad, biztos a célja,
S egyszer majd megérkezik az égi honba!

Köszönjük szépen Gábornak ezt a nagyon kedves közvetítést. Ez a két éven át tartó covid járvány és világjárvány sajátos háború, amit most egy másfajta háború folytat. Azért megtapasztaltuk azt is, hogy mennyi jó van bennünk, emberekben, hiszen a bajban mindenki felismeri azt, hogy tartozik a másiknak és tartozik a másikhoz. A gond csak az, hogy ezek pillanatok, az életünk meg a pillanatokból tevődik össze, minden pillanat az utolsó. Bizony azt gondolom, hogy a Jó Pásztortól azt kellene megtanulnunk, hogy az, amit fölismerünk a bajban, végül is az a mi sorsunk, az, amit cipel mindenki. Valami baja mindig mindenkinek van, és ezt a terhet csak közösen lehet elhordozni. Ha ez nem lesz az életünk formája, nem lesz életformánk, akkor lesznek jó tetteink, azoknak örülünk, de az lenne jó, ha az életünk meghatározója lenne egymás terhének a hordozása. Mert a szeretet kockázata pontosan ezt jelenti: megismerni a másikat, azt is, aminek akár nem örül az ember. De minden ismeret, ha Krisztusra figyelünk és Tőle tanulunk, akkor egymás felé fordít.

Én mindegyikünknek ezt kívánom, magamnak is, Önöknek is, hogy ebben tudjunk életünk formájának megfelelően élni, és akkor mindenki boldog lesz. Legboldogabb az, aki jót tesz, legboldogabb az, aki osztozik a másik sorsában, a terheiben meg az örömeiben, és másodszor azok, akik ebből az ajándékból újjászülehetnek. Olyan egyszerű, csak önmagunktól kell megszabadulni. Ezért a jó pásztor nem szeretgető Isten, hanem megmentő Isten. Mindenkinek kívánom, ismerje meg, mekkora ajándék Isten megmentettjeként élni a mindennapjainkat. Isten áldása is ebben segítsen bennünket.

+ Á L D Á S +